

[Krag.]

passer sig til Markeder og Købeevne, men i væsentlig Grad er Udtryk for Magtudfoldelse.

Den højtærede Minister siger, at Revisionen i 1927 af Arbejdsløshedslovgivningen paa visse Punkter betegnede et Brud med de hidtil gældende Regler, og deri har den højtærede Minister for saa vidt Ret, som Revisionen i 1927 ved Siden af Besparelser tilsigtede at formindske og virkelig ogsaa formindskede Organisationernes Mulighed for at udnytte Støtten i Lønkampens Tjeneste. Man søgte i 1927 at tilvejebringe en mellem Parterne neutral Lovgivning — saa vidt det i det hele taget var muligt; en Hældning, som udtrykker Støtte til Arbejds side, vil jo aldrig kunne undgaas. Jeg tror, at havde vi ikke taget dette Skridt, vilde Lovgivningen paa dette Omraade fortsat og i stigende Grad have virket fremmende paa den Arbejdsløshed, som det gjaldt om at bekæmpe. Nu har den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen baade i og udenfor denne Sal forsikret os om, at med Regeringsskiftet i Foraaret skulde Bøtten vendes, og jeg vil indrømme, at det er rigtigt paa dette Omraade; her er Bøtten vendt; for medens Lovgivningen af 1927 var Udtryk for Stræben efter Neutralitet — helt neutral kan den aldrig blive, thi i Samfundets Støtte til Arbejdsløsheds kasserne vil selvfølgelig altid ligge en Favør for Fagforbundene — er dette Forslag ganske simpelt et godt Stykke Fagforbundspolitik. Man ved, at Medlemsskab af en Arbejdsløshedskasse forudsætter Medlemsskab ogsaa af Fagforbundet; vi ser jo Gang paa Gang i Pressen omtalt Strid mellem Personer og Fagforbund som Følge af, at man ikke vil optage de vedkommende i Arbejdsløsheds kassen, fordi de ikke er Fagforbundsmedlemmer. Kravet om, at enhver, der ønsker at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse, for at blive dette samtidig skal være Fagforbundsmedlem, forstærkes og underbygges ved dette Forslag, som jeg snart skal komme til. Og Understøttelsesmomentet er ogsaa forstærket i Sammenligning med Forsikringsmomentet, altsaa tværtimod den Paastand, som den højtærede Minister fremsatte. Udgifterne ved denne Lovgivning vil i høj Grad forøges for Samfundet, Stat og Kom-

mune, og for Erhvervene, Arbejdsgiverne. Jeg besidder ikke Materiale til at bedømme, om hele den Opstilling, som den højtærede Minister har foretaget, og hvorefter han naar et Resultat med Hensyn til, hvilken Udgiftsførelse der vil følge af dette Forslag, er saa nøgternt og forudseende opstillet, saa man tør regne med, at disse Tæl vil holde. Men min Erfaring med Hensyn til slige Opstillinger i Forbindelse med Lovgivning af den Art, som her beskæftiger os, gaar rigtignok ud paa, at Udgifterne regelmæssig har vist sig at blive højere, end man havde regnet med. Der vil altid være Aarsager, som ligger klart i Dagen, som man tager Hensyn til, og saa er der Aarsager, som ligger mere bagved og skjult, som man ikke kan bedømme Virkningerne af. Her under vurderer man saa at sige altid, og jeg tvivler heller ikke om, at det vil være Tilfældet denne Gang, saaledes at de Udgiftsbeløb, her er Tale om, vil blive væsentlig højere.

Med Hensyn til Lovforslagets Afsnit om Arbejdsanvisningskontorer maa jeg sige, at her har man rigtignok vendt Bøtten. Thi hidtil har jo Arbejdsanvisningskontorerne egentlig ikke kunnet glæde sig ved Socialdemokratiets endsige Fagforbundenes Bevaagenhed. Hvor mange Gang har man ikke i dette Ting hørt det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, som i sin Tid var Socialdemokratiets Ordfører, hvad denne Lovgivning angaar, med megen Styrke hævde, at Arbejdsanvisningen kunde Kasserne saa udmærket godt selv besørge! Gang paa Gang har man regnet ud, hvad Udgiften havde været pr. Anvisning paa det eller det Arbejdsanvisningskontor, for gennem rent formidable Tal for denne Anvisnings Bekostelighed at vise Overflødigheden af Arbejdsanvisningskontorerne og Ønskeligheden af, at hele Arbejdsanvisningsvirksomheden overførtes til Kasserne. Man har søgt med alle til Raadighed staaende Midler at gøre Samarbejdet mellem Arbejdsløsheds kasserne og Arbejdsanvisningskontorerne saa løst som muligt. Man har høvdet, at Arbejdsanvisningskontorerens Betydning for Kontrollen var ganske minimal, Kontrollen var Kasserne særdeles vel i Stand til paa forsvarlig Maade selv at udøve, og man fik ogsaa Kontrollen i nogen Grad afsvækket ved Revisionen i 1924, idet Kontrollen da i højere